

Nebe? Nebrat! Tak, a je to tady, pomyslel jsem si, když jsem definitivně vydechl naposled. Chvilí jsem čekal, zda bude obligátní tunel s bílým světlem na konci, ale zjevně to v reálu do scénáře nepatřilo. Prostě jsem se ocitl v čekárně ne nepodobný úřadu práce, dokonce tu měli i ten úžasnej vyvolávací systém s čísílkama. Nekonečná romantika. Po chvíli handrkování a neodmyslitelného papírování mě poslali do tramskýho ráje. Tak snad to nebude tak zlý. Jenže jestli jsem si myslel, že v ráji se budu mít, no, jako v ráji, tak jsem se trochu přepočítal. Abyste tomu rozuměli. Celej ten moderní systém pekla a ráje je docela jednoduchej. Když duše patří do pekla, jednoduše ji deponují bez možnosti odvolání do jakýhosi trezoru, kde zůstane v komprimační schránce a nemůže nic. Navždycky. Ostatně, jedná se o peklo, že. Skladuje se stejně výlučně z archivačních důvodů.

S očistcem se po aeonech tahanic nakonec dohodli, že z nedostatku financí se tyhle duše budou recyklovat, konec konců, v budhistickým operačním systému to tak funguje celkem úspěšně. No a ráj. Kristovy rány. Teda, pardon. To je opravdu kocourkov.

Ráj je výsledkem zjevně nekonečné práce nebeských programátorů a řekněme si to narovinu, úplně za dobrý konec tu nejnovější verzi nevzali. Jako oni se snažili, to jim nikdo nemůže upřít, ale celý to prostředí je děsivě nestabilní, takže si představte, že si v klidu sedím na potlachu, probírám něco neskutečně důležitýho s Jendou Kordou a najednou se to celý resetuje a já stojím uprostřed motorkářský dráhy, řve na mě pořadatel, diváci pískají a mně trvá dva dny, než seženu veškerý papíry, abych mohl zpátky do tramskýho ráje. Hrozná pakárna. Navíc mi přijde, že celej ten koncept tramskýho ráje vymejšlel nějakaj ajťák po hodně zlý opici. To víte, ráj zemědělce, ten tu pilujou několik tisíc let. I když co jsem zaslechl, tak zemědělci si hrozně

stěžují, že nejsou včasné aktualizace a že by už fakt rádi přestali orat s koňma a vyfasovali pár traktorů. Ale znáte zemědělce, ty si stěžují pořád, přitom času je tu dost, tak co s traktorama, navíc když je krize a nafta drahá.

Relativně dobře jsou na tom i podobný etablovaný ráje. Ráj spisovatelů je například asi nejlepší. Oni si tam tak sedějí, kouřejí, popíjejí a čtou si navzájem co kdo vymyslel nového. Takový prostředí žádný upgrade snad ani nepotřebuje. Navíc, jak jsou v centru zájmu, tak jim tu emulují i různé prostředí podle žánru, takže někteří, na rozdíl od zemědělců, mají i moderní techniku, a ty svoje elaboráty si můžou spokojeně fukat do počítačů, zatímco jiní mají v hospodě nekonečné přísun tácků od piva, kde je dost místa akorát tak na ty jejich opilecké verše.

Jenže já jsem holt ten tramp. Už na příjmovém oddělení mi podle ochoty úřednic bylo jasné, že jakékoliv jednání s trampy nepatří k jejich oblíbeným aktivitám. Při přidělování oblečení jsem byl rád, že na mě vůbec zbyl spacák a jestli si myslíte, že už stihli naprogramovat ty z dutejch vláken, tak na to zapomeňte. Dostal jsem obyčejnou vojenskou deku a ráj neráj, než jsem se trochu otužil, klepal jsem kosu jak sviňa. Prostě když už si trampové konečně vlastní ráj vyhádali, ajťáci ho velmi neochotně vytvořili podle informací těch, co tu trčej nejdýl. A to víte, prvorepublikový divocí trampové to vidí o dost odlišně od generace čtenářů Pucejře a když si máme večer u ohně zazpívat, divže nejsme na pěsti.

Trampskej ráj je prostě vybavenej prehistorickejšma rekvizitama z dob chatovejch osad, k tomu kusem přírody někde kolem svatojánskejch proudů. Hezký. Paráda. Tak tejdén. Trčet tu máme, jak samozřejmě všichni víme, nekonečně dlouho. A to pak se člověku osada u řeky dost omrzí. Potřeboval by za letních veder vypadnout do skal a v zimě na vandr na běžky. No a když říkám běžky, myslím běžky, ne dvě ohoblovaný prkna, co pamatujou Hanče s Vrbatou. A v létě na vodu, s normální vydrou, pálavou, banánem anebo i s raftem někam dál, ne dvěstakilovým titanikem furt dokola brouzdat Vltavou. Jenže prd. A navíc, jak jsou tu blbě definovaný rozhraní, nejednou se stalo, že člověk zamyšleně šlape podél vody a najednou se ocitne na nějakým rybářským závodě, kde mu divže háčkem nevyšvihnou oko. Anebo na jiných místech je zase tak tvrdý rozhraní, že chcete nabrat vodu ze studánky a málem si zlomíte nos o neviditelnou stěnu. Kriminál hadra.

Prostě se to nedá vydržet, tohle není ráj. Nakonec se to vyostřilo tak, že jsme se segregovali do tří skupin, stará garda si klidně užívá ráje pod starejšma tenkejma dekama na boudách u řeky, pějou si s jednou kytarou mnohohlasé chorály a jsou spokojení.

Střední generace si postavila kempy vysoko nad řekou a jakž takž to zvládají, i když jim zoufale chybí některý věci, například jehličkový maskáče, hořčák, trenčianský párky, pořádný karimatky a barevný filmy do foťáků.

No a nejmladší generace je v hajzlu. Klidně si o nás říkejte, že jsme zhýčkaný, ale pokud tohle má bejt ráj se vším všudy, kde jsou potom všechny ty drobnosti, na který se tak dobře zvyká? Nepromokavý boty, digitální fotoaparáty, nafukovačky a velký lehký přístřechy z baumaxplachty? Prostě pro nás tohle ráj není. Jednou za půl roku přežijeme generální potlach, kde sice s velkou nevolí, ale přece jen nás nechají chvíli hrát hoptropáky a žalmanovky. Ještě že spolu se střední generací jsme v přesile co se ryvolovek týče, jinak bysme z těch zpívajících si Ztracenek asi úplně zblbli.

Prostě, abych to zkrátím, jsme s nejmladší generací trampů zjistili, že nemáme kam jezdit, protože ty chatové osady nás nebaví a zbývající prostor jsme přenechali prostřední generaci, protože se tu trápí o poznání dýl. Pokus domluvit se s nebeskejma ajťákama zkrachoval na totálním nezájmu, nedostatku financí a celkové neochotě vůbec pro trampy hnout prstem. Padly

Nebe? Nebrat! + rychlík R 21.03. Jarní kurýr

Napsal uživatel Magdalena Karelová - Waki + Miroslav Marusjak - Miky
Čtvrtek, 07 Červen 2012 20:23

dokonce návrhy, že si vlastní ráj naprogramujeme sami, že tu krajinu od Vltavy jen drobet rozšíříme o Brdy. Jenže z toho prý výhledově nic nebude. A když vám nebeskej úředník řekne výhledově, věřte mi, jde vám v tu chvíli mráz po zádech.

Někteří to vzdali a nechali se přeřadit do jinejch rájů, jenže kam se může takovej opravdovej tramp nechat převelet, co si budeme namlouvat, to musel mít za života nějaký obzvlášť zajímavý specifický koníčky, například jeskyňářit. Klasickej vandrák je tu v háji.

A tak jsme se my, nejmladší trampové, jednoho krásného dne sebrali a vydali se na audienci za pánem Bohem. Byla s tím spousta tahanic, byrokracie a bezpečnostních opatření, ale nakonec nás přijal. Dokonce uznal, že nás chápe a že je to problém, ale že jsou tu jiné preferenční skupiny, které bude třeba přednostně řešit, že nyní piluje ráj pojišťovacích agentů, přece jen je tam poslední dobou nejvyšší přírůstek. My už ráj máme a s jeho novelizací se počítá tak za pět set let, teď to není v územním plánu. Zvlášť když jsme si vymysleli ty Brdy, kde po jistejch legislativních změnách uvažoval spíš o ráji developerů.

Když už jsme zoufalstvím fakt nevěděli, co si počít, někoho napadlo, že by nás teda mohl poslat zpátky na zem, protože tohle prostě fakt není ráj, ale očištec. A když už je očištec koncipovanej jako proces reinkarnace, tak přece pro něho jako Boha nebude tak složitý zařídit, abychom se narodili do trampskejch rodin. Obě strany tím získají čas a v nebi nebude takový napětí.

To víte, pán Bůh se trochu cukal, že to by mohl každěj, ale nakonec si dobře spočítal, že zástup naštvanejch trampů by mu mohl z nebe udělat pěkný peklo. Sice se musel sepsat nějakěj pořadník či co, aby z toho dole nebyl neplánovanej baby boom, ale to už byla otázka pár měsíců a stejně to bylo na množství tramskýho potěru dost poznat. S potěšením jsme shora koukali, jak v Pucejři přibývá oznámení o novejch přírůstcích u Pežiovců, Housat, Dráculci, Hňahni, Štěhněte a dalších, zatímco řady nebeských remcalů potěšeně řídly.

No nic, jak se tak dívám, moje drahá budoucí maminka se rozhodla ject na vodu a když tak koukám na ty peřeje, asi si půjdu balit věci, abych to vůbec stihl a někdo mě v pořadníku nepředběhl. Takže zatím ahoj.

Magdalena Karelová - Waki

3. místo v próza oldpsavců

Trapsavec 2012

rychlík R 21.03. Jarní kurýr

V sešlapaných botách sentimentu

rázujeme po zaplivaném perónu

Odhazujeme nervózně

nedopalky netečnosti

Místo rosy na kolejích

lesknou se jen olejové skvrny

na šterku mezi pražci

Holubice z archy Noemovy

usedá na drát troleje

Prázdný plastový kelímek naděje

rozverně tančí

na odpadkovém koši

Krunýř samoty

nastavuje uši

Nebe? Nebrat! + rychlík R 21.03. Jarní kurýr

Napsal uživatel Magdalena Karellová - Waki + Miroslav Marusjak - Miky
Čtvrtek, 07 Červen 2012 20:23

a šifruje chrapot
staničního rozhlasu
Tolik očekávání
tolik iluzí a přání
tolik smutku a loučení
tolik naivních dojmů
jak z televizních seriálů
tolik semaforů v špalíru u trati
jak křížů podél cest
Lotr po levici sakruje
Zase má zpoždění!
Prázdné naklonované tváře
jak z karnevalové merendy
se rozjasní úsměvem
Opojné okamžik
Dunění ticha
Kola rychlíku
hrají zpaměti
bez partitury
fanfáry návratů
Objímavá setkání
a na semaforu zelená
V krku
škrábou nevyřčená slova
Trýznivé mlčení
filtrované přes špinavý kapesník
Co zbylo bolí
Záclonky
jak cáry potrháných snů
vlají z okna posledního vagónu
Vzduch sladce voní
dálkou a jarem
Po nástupišti
vítr honí
promaštěné papíry
od cestovních řízků
a švorcová urozenost
si strká s noblesou
do klopy pampelišku

Miroslav Marusjak - Miky

1. místo v kategorii Poezie

Trapsavec 2012